

16-6

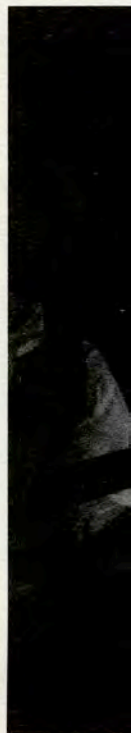
Θεατρική παράσταση:

«La passione delle Troiane»

Σκηνοθεσία: Antonio Pizzicato, Salvatore Tramacere

Ένα δωμάτιο. Ένας νεκρός άνδρας. Γυναίκες που θρηνούν τη μνήμη του. Μια μνήμη που αντηχεί στον οδυρμό τους και δικαιολογεί τα δάκρυά τους. Ο Χορός δημιουργεί τους ήχους και την ατμόσφαιρα που μας μεταφέρουν σε έναν μακρινό τόπο, όπου τα αισθήματα, οι φωνές και οι λέξεις αναμειγνύονται με τις εικόνες και τις δράσεις. Η μουσική του έργου που παίζεται από μουσικούς επί σκηνής, κατέχει ένα ρόλο ισότιμο με το κείμενο και τη δράση. Οι μουσικοί, οι τραγουδιστές και οι ηθοποιοί γίνονται πρωταγωνιστές ενός θεάματος που ισορροπεί ανάμεσα στο θέατρο και τη μουσική, τη συναυλία και τη θεατρική παράσταση. Στο τέλος, με έναν εκπληκτικά φυσικό τρόπο ο θεατής επιστρέφει στην ουσία: τον ανθρώπινο πόνο της μάνας, τη θυσία της αθωότητας του αγαπημένου γιου, την τραγωδία.

Τα Πάθη των Τρωάδων είναι ένα έργο που επιχειρεί να συνδυάσει τις Τρωάδες του Ευριπίδη με τα Πάθη του Χριστού. Έχει έναν παραδοσιακό διάλογο από την «greco salentina» περιοχή όπου η παράδοση εκφράζεται με «griko», μια αρχαία διάλεκτο όμοια με τα αρχαία ελληνικά. Το τραγούδι «Passjuna tu christu» γραμμένο στη διάλεκτο «griko» έχει τις ρίζες του στο Salento (μια κατεξοχήν «griko» περιοχή) όπου και παραμένει εξαιρετικά δημοφιλές. Η βασική ιδέα στηρίζεται στο να βρεθεί η σύνδεση ανάμεσα στον θρήνο των Τρωάδων και το «moroloja» (μοιρολόι). Η ιδέα συνίσταται στο να δημιουργηθεί μια δομή η οποία να διασταυρώσει τα Πάθη του Χριστού με το πάθος του Αστιάνακτα, του γιου της Ανδρομάχης. Αυτός ο συγκερασμός μπορεί να οδηγήσει στην παγκοσμιοποίηση αυτού του θρήνου.

Διανομή:
Εκάβη: Silvia Ricciardelli Κασσάνδρα: Alessandra Crocco
Ανδρομάχη: Ninfa Giannuzzi Αστυνάκτας: Fabio Tinella
Χορός: Fabrizio Saccomanno, Emanuela Gabrieli
Κρουστά: Roberto Chiga Κιθάρα: Riccardo Marconi Φυσσαρμόνικα: Admir Shkurtaaj
Σύλληψη και σχεδιασμός: Salvatore Tramacere

